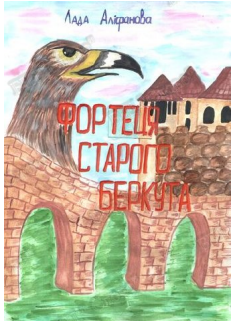

There are no translations available.

Матеріал надано в авторській редакції

Аліфанова Лада

"Фортеця старого Беркута"

Пролог

Ніхто не міг сказати, коли і ким вона була збудована. Численні племена пройшли повз неї. Найчастіше це були татари та половці. Поруч стояв ліс, а серед лісу було озеро. Дивно, але всі племена боялися туди заходити, бо існувало повір'я, що на озері живе

чудернацька істота, чимось схожа на людину. Вона панує над мешканцями лісу й озера. Хто туди заходив, більше не виходив.

Одного разу повз фортеці йшли козаки, які прямували у далекі краї. І вже втомились вони, та їм не хотілося вже кудись прямувати – шукати нове житло. Дійшли вони до старої фортеці, вирішили тут залишитись. Від часу ворота фортеці були розбиті. На даху були діри. Після ночівлі взялися за роботу. Через декілька днів ожила фортеця, не скажеш, що їй багато віків. Козаки чули і про місцеве повір'я, та воно їх не лякало. Хіба можна козака якоюсь істотою налякати? Козак і не таке бачив.

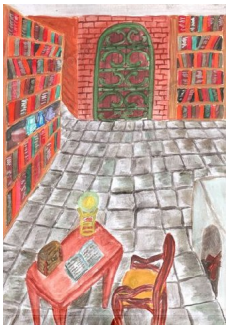

Глава 1

Був у козаків свій знахар, Степан. Одного разу йому стало зле: чоло гаряче, нічого вимовити не може, ні на що не звертає уваги. Козак Миколай пішов до його комори, де знахар облаштував полиці для трав та зілля, проводив якісь дослідження. А потрібна йому була трава з верхньої полиці однієї з шаф. Він за щось зачепився і штовхнув шафу уперед. Шафа почала повертатися разом з Миколаєм. Через хвилину він був у величезній кімнаті. Вздовж стін – також полиці, на яких стояло безліч книг та різноманітних склянок з рідиною. Наприкінці кімнати стояв стіл, на якому також було багато чого цікавого. У самому центрі стола світилася куля. Вона так і манила до себе, мов промовляючи: «Ну, підходь до мене, торкнись мене...» Усередині кулі був якийсь туман. Миколі стало моторошно, по його міцній спині пробіг мороз. Він швидко схопив якісь трави та за мить

покинув таємничу кімнату. Три дні знахарю давали відвар з цих трав, але краще йому не ставало, навіть гірше.

- Ти які трави приніс? Де ти їх узяв? – Спитав Челпан, який був у них за отамана.

Тоді Миколай розповів, як потрапив у таємничу кімнату. Після того, як Челпан дослухав розповідь, вирішив побачити усе на власні очі. Довго Миколай намагався відтворити рухи, завдяки яким шафа почала обертатися. Нарешті шафа зрушила з місця. Коли вони опинилися у кімнаті, Челпан одразу ж попрямував до столу. Туман усередині кулі відразу почав ворухитись, манити до себе. Вони обидва доторкнулися до кулі. Куля зрушила все навколишнє, і козаків почало кудись засмоктувати. Все трапилось так раптово, і вони опинились десь там, де немає нічого: ні стін, ні підлоги, ні чогось схожого на небо та землю.

Добрідень, панове! Куди бажаєте відправитись, в минуле чи майбутнє? Яку подію бажаєте відвідати?

Як тільки з'явився голос, козаки почали очима шукати того, хто говорив.

- Хочемо у минуле, до найперших козаків-знахарів. Щоб вони розповіли, як вилікувати нашого товариша, – сказав Челпан.
- Що ти робиш? Він занесе нас туди, звідки ми й вибратися не зможемо! – Вигукнув Миколай.
- Не хвилюйтесь. Ви опинитесь у минулому зовсім ненадовго. Слідкувати за часом потрібно за допомогою ось цього пісчаного годинника, який розрахований на 30 хвилин. (У повітрі з'явився скляний годинник. Челпан взяв його). Гарантую, що опинитесь серед перших козаків-знахарів, але не гарантую що знайдете ліки, які вам потрібні. Це вже буде залежати тільки від вас.

Глава 2

У козаків замерехтіло в очах. Потім вони відчули, що кудись падають, та нарешті опинились на кучі опалого листя. Там, куди вони потрапили, була осінь. Товариші встали, озирнулись навкруги. Стояла найчудовіша пора, коли іще тепло, а природа вбирається у різнобарвні шати. Неподалеку виднілося село. До нього і попрямували. На узбіччі дороги перед селом стояла корчма. Зайшли усередину. Мужик за стійкою одразу пожвавішав.

- Добридень, шановні. Чого бажаєте?
- Немає у вашій місцевості знахаря? Нам дуже знахар потрібен. – Сказав Челпан.
- Та ви куди потрібно забрели. Село наше, знаєте як називається? Травинки. А спитайте – чому? Тому що багато місцевих травами лікують. Але це ще не все. Є й такі, які не тільки на травах знаються. - Ось вони нам і потрібні! Як до одного з них потрапити? – Одразу ж спитав Челпан. Миколай у той же час оглядав усе.
- Е-е, не все так легко. Вам спочатку до ворожки потрібно. Вона і вирішить, побачите ви когось з знахарів чи ні. Відвести?
- Добре, йдемо до ворожки, – погодився Челпан.

Поки вони шли, Миколай почав тихенько його питати:

- Скільки часу залишилось? Поглянь на годинник!
- Не хвилюйся, в нас ще 29 хвилин. Напевно, час для нас тут по-іншому тече.
- Ось, проходите, – мовив корчмар.

Козаки не помітили, як опинились на порозі хати ворожки. Усередині ніщо не нагадувало про те, чим займається власниця обійстя.

- Сідайте до столу, - промовила до них ворожка і пильно подивилась їм в очі.
- Та ви нетутешні. О,.. та вас ще у нашому часі нема. Давненько таких відвідувачів не було.
- Так, - мовив Миколай.

Ворожка суворо зиркнула на нього і відказала:

- Я не питаю, а стверджую: тяжко захворів ваш травник.
- Якщо по-нашому, то козак-знахар. – Тут же промовив Миколай.
- Не перебивай мене, – гиркнула ворожка. – Дай-но мені годинник. – звернулась вона до Челпана. – Часу тільки здається що багато, а насправді мало. Тож не марнуйте його.

Вони всі вийшли з хати та прослідували далі по вулиці. Ворожка привела їх до хати, усередині якої було багато книжок.

- Пам'ятайте, лише здається, що часу багато. –Промовила вона та зникла.

Глава 3

Товариші одразу ж почали шукати потрібну книгу. Раптом на Челпана впала книга, на обкладинці якої було написано: «Історія Фортеці Старого Беркута, або історія Беркута». Чомусь йому закортіло її взяти та дізнатись, хто ж такий цей Беркут. Але він розумів, що часу замало, тож сховав книгу під сорочкою.

- Знайшов! – Вигукнув Миколай.
- Що, знайшов? Покажи. – Челпан вмить опинився біля Миколая.
- Ось, дивись. Тут написано, як можна вилікувати нашого знахаря.
- Та чого ж ти сидиш. Бери аркуш паперу, он каламар з гусячим пером, та переписуй.

Ворожка з'явилась також раптово, як і зникла.

- Ви вже відшукали те, що вам потрібно? Ви повинні вийти з нашого виміру, поки не закінчився відведений час. Бо залишитесь тут назавжди.

- Дуже дякуємо тобі, - мовив Челпан.

Вони вже ступили за поріг хати, як ворожка гукнула їх:

- Гей, Челпан! Зупинись! Поверни те, що взяв.

- Але я нічого не брав, - відповів Челпан, та зустрівшись поглядом з очима ворожки, сумно зітхнув та почав діставати книгу з-за пазухи. Ворожка взяла її і одразу простягнула назад зі словами:

- Як би ти не був нащадком Беркута, в житті не віддала б. А зараз поспішайте, часу мало залишилось.

Козаки поспіхом побігли, бо ця хатина була аж на кінці села. Десь на середині села Миколай спитав:

- Скільки часу залишилося?

- Десять хвилинок, - відповів Челпан, не зупиняючись.

- Гадаєш встигнемо?

- Повинні.

Миколай іще декілька разів питав про час. Його ставало все менше та менше.

Опинившись перед купою листя, на яку впали на початку пригоди, пісчаний годинник почав промовляти:

- Час закінчується, час закінчується!

Через якусь мить вони вже стояли перед кулею у таємній кімнаті.

- До наступних подорожей, - промовив голос з кулі.

- Вийшло, - видихнув Миколай.

Обидва одразу ж кинулись до хворого Степана. На жаль, йому не стало краще, але половина справи зроблена. Миколай відправився шукати потрібні складові ліків для Степана.

Глава 4

У той час повернувся до фортеці один з кращих друзів Челпана, козак на прізвисько Білий Вовк. Він теж знався на знахарстві, тож підказав що потрібно взяти. Після цього він повернувся до Челпана.

- Бачу обличчя у тебе сумне. Що трапилось? - Спитав Челпан Білого.
- Я знайшов у кімнаті Степана усі трави, окрім однієї - Еліме.

Еліме означає « яка дарує життя». Це найголовніша складова цих ліків. Знайти її можна у лісі, що знаходиться поруч з фортецею.

- Так у чому питання, знайди цю траву.
- Цей ліс незвичайний. У ньому є багато того, про що ти не знаєш і не здогадуєшся. Та й фортеця, як ти вже знаєш, незвичайна. У лісі мешкає Лісовик. Якщо не буде на те його волі, то нічого ми не знайдемо. А якщо знайдемо, то без його дозволу нічого не винесемо та й самі з лісу не виберемося.
- Але в тебе ж є план? – З надією спитав Челпан.
- Є... Але чи залишимося ми живими після цієї пригоди... Це ще питання.
- Коли це козака смерть могла зупинити, коли життя побратима на волосині тримається! Я піду з тобою та Миколая візьмемо. Втрюх справимось.

Погукали Миколая.

- Та я.., та щоб ви без мене у таку пригоду відправились?! Та я таке цьому Лісовику покажу! Хай знає, де раки зимують!
- Тихіше... - Зупинив Миколая Білий. – Лісовику не треба погрожувати.
- Та хіба він мене чує?
- Він усе чує та усе знає. Це його територія. – Білий накинув на себе накидку зі шкір звірів, кожен взяв свою зброю, і вони вирушили на зустріч з безвістю...

Коли Білий одягав накидку, Челпан помітив незвичайний візерунок на його сорочці.

- Білий, ти що колись був Волхвом? – Спитав він у свого товариша.
- Колишніх Волхвів не буває, навіть якщо вони мертві.

Білий попрямував до виходу, але до того як він розвернувся, Челпан побачив легкий кивок в знак відповіді на його питання.

Глава 5

Усі троє щільно закуталися у накидки, так щоб не можна було розгледіти їх облич, та попрямували до лісу. Білий йшов першим, за ним Миколай, Челпан замикав процесію. Білий та Челпан йшли з пересторогою, пильно прислуховуючись до усього навкруги. Миколаю ж усе було цікаво. Він без остраху роздивлявся ліс, у який вони увійшли. Якщо можна було б, він би стільки питань завдав Білому. Але знав, треба йти мовчки. Раптом Білий зупинився та підняв руку на знак уваги. У туж мить на них впала клітка.

- Не торкатись її! – вигукнув Білий.

Але вже било пізно. Миколай зачепив одну з ланок клітки. У той же момент гострі списи невідомо звідки полетіли на них. Коли вже здавалось, що дітись нікуди та погибель незворотна, списи застигли у повітрі перед самою кліткою. З-за дерева вийшла вродлива дівчина. Її волосся було таке довге, що торкалося землі. На голові був вінок з казкових квітів, які сяяли самі по собі.

- Я здивована, що бачу тебе, Волхве, на прізвисько Білий Вовк. Що привело тебе до нашого лісу та ще з людьми?

- Хто це? – Пошепки запитав Миколай.

Дівчина почула його питання і відповіла замість Білого.

- Я – мавка Калісія.

- Калісіє, дякую за порятунок. Чи не визволиш нас з клітки? Я тобі потім розповім, чого ми тут опинились.

- Добре.

Вона лише сплеснула у долоні, як клітка зі списками зникла. Білий підійшов до мавки, вони обмінялися декількома словами. Калісія рушила уперед, а Білий показав рукою Челпану та Миколаю, щоб вони йшли за ними. Дійшовши до якоїсь галявини, мавка зав'язала очі товаришам Білого. Вона взяла за руку Миколая, а Білий – Челпана. Так вони вирушили далі. Коли їм зняли пов'язки, козаки побачили інших мавок, які сиділи біля вогнища. Тільки щось незвичне було у цьому вогнищі.

- Дивись! Вогонь у повітрі! Він зовсім землі не торкається! – зашепотів Миколай.
- Бачу, тихіше. – Відповів Челпан.

Здавалось, усі чогось чекали. Раптом з вогню з'явилася ще одна мавка. Челпану та Миколаю здавалось, що все навкруги зараз запалає, але ні. Мавка розвернулася та почала сідати. Козаки думали, що вона сяде на землю біля інших мавок, та побачили, як з нічого почав з'являтися високий трон з переплетених між собою міцних гілок. Усі гілки утворювали чарівний візерунок. Її обличчя було і суворе, і лагідне водночас.

- Рада тебе бачити знов, Білий. Калісія, поясни, що тут роблять ці двоє?
- Вони усі зараз мешкають у фортеці біля озера. Один з їх товаришів занедужав, тому відправились у ліс за ліками. – Відповіла Калісія.
- А що, Білий, ти вже не пам'ятаєш знахарську науку, сам не можеш лікувати? – Звернулась головна мавка до Білого.
- Справа в тім, що я не можу визначити: ні від чого лікувати, ні причину появи цієї хвороби, - відповів він мавці.
- Зрозуміло. Ви шукаєте те, що зазвичай у лісі так просто не знайдеш. Тож, щоб отримати це, вам доведеться пройти випробування. Та може ще не одне. – Додала вона, але Білий почув ці пошепки сказані слова.

